

prof. dr hab. Wojciech Kościelniak
Akademia Sztuk Teatralnych
im. St. Wyspiańskiego w Krakowie
Filia we Wrocławiu
ul. Braniborska 59
53-680 Wrocław
Wydział Aktorski

Wrocław, dnia 26.10.2023 r.

**Recenzja w postępowaniu
o nadanie stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej
sztuki filmowe i teatralne pani dr Annie Sroce-Hryń**

Anna Sroka-Hryń to niewątpliwie jedna z najjaśniejszych gwiazd na firmamencie polskiego teatru muzycznego. Jej prace aktorskie, reżyserskie, muzyczne i pedagogiczne od lat zyskują uznanie zarówno w środowisku artystycznym jak i wśród publiczności. Specjalizuje się w niewielkich formach teatralnych, którym dzięki pogłębionej analizie, nadaje szczególny wyraz artystyczny. Umiejętnie łączy sztukę wysoką z rozrywką. To, co chwytliwe i popularne zyskuje w jej pracach wyrafinowaną formę i treść. Jest też znakomitą pedagogożką, od lat szczególnie związaną z Akademią Teatralną im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie.

W roku 2003 Anna Sroka-Hryń otrzymała dyplom ukończenia Jednolitych Studiów Magisterskich na Wydziale Aktorskim Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Dziesięć lat później, pod opieką tej samej uczelni, na podstawie roli teatralnej oraz rozprawy doktorskiej uzyskała dyplom Doktora Sztuki w dziedzinie Sztuk Teatralnych. Praca ta poświęcona była postaci Billie Holiday. Kandydatka dotychczas nie ubiegała się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

W latach 2003-2006 prowadziła zajęcia z interpretacji piosenki na Wydziale Wokalnym w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Następne trzy lata poświęciła Wyższej Szkole Komunikowania i Mediów Społecznych im. Jerzego Giedroycia w Warszawie, gdzie prowadziła zajęcia interpretacji piosenki. W roku 2015 podjęła pracę w Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Została tam asystentką profesora Ryszarda Peryta. Również w tym przypadku przedmiotem zajęć była interpretacja piosenki. Od roku 2016 - w warszawskiej Akademii Teatralnej - jest zatrudniona jako adiunkt. Prowadzi takie zajęcia jak wspomniana interpretacja piosenki, sceny muzyczne dialogowe czy praca aktora nad rolą w teatrze muzycznym. Posiada na swoim koncie reżyserię kilku znakomitych przedstawień dyplomowych.

Anna Sroka Hryń to jednak przede wszystkim znakomita aktorka. Z tej właśnie aktywności wywodzą się jej inne zainteresowania, taki jak reżyseria czy nauczanie. Dorobek aktorski Anny Sroki-Hryń budzi uznanie. Do roku 2013, kiedy uzyskała stopień doktora sztuki, zagrała kilkadziesiąt ról, wiele w przedstawieniach muzycznych. Jako aktorka obdarzona niezwykłą intuicją muzyczną, niebanalną barwą głosu, i znakomitą warsztatem aktorskim, chętnie jest zapraszana do udziału w teatralnych przedsięwzięciach muzycznych, które wzbogaca talentem i umiejętnościami. Wśród szerokiego wachlarza zagranych ról warto wymienić choć kilka:

- rola **Piaf** w przedstawieniu **Piaf** autorstwa Pam Gems, w reżyserii Jana Szurmieja; premiera odbyła się w Teatrze im. Wandy Siemaszkowej, w Rzeszowie w 2002 roku
- recital z piosenkami **Ewy Demarczyk**, zatytułowany **Ulica, którą płyną moje obie dłonie**, w reżyserii Jarosława Stańka i Anny Sroki; spektakl powstał w Teatrze Collegium Nobilium w 2005 roku
- rola **Anity** w musicalu **West Side Story**, z muzyką Leonarda Bernsteina w reżyserii Laco Adamika w Teatrze Rozrywki w Chorzowie w roku 2006
- rola **Maureen Johnson** w musicalu **Rent**, w reżyserii Ingmara Villqista; przedstawienie zostało zrealizowane w Teatrze Rozrywki w Chorzowie w 2006 roku
- rola **Redaktorki** w **Tuwimie dla dorosłych** wg tekstów Juliana Tuwima; opracowania tekstu i reżyserii w 2011 roku podjął się Jerzy Satanowski na deskach Novej Sceny Teatru Muzycznego Roma w Warszawie.

Dla Anny Sroki-Hryń to czas intensywnego rozwoju artystycznego, szlifowania warsztatu, poszerzania horyzontów, pozyskiwania wiedzy, pogłębiania wrażliwości oraz precyzowania kierunku, w jakim podążać będzie jej kariera artystyczna. Sprzyjała temu współpraca ze znanymi i cenionymi reżyserkami i reżyserami. Oprócz wyżej wymienionych warto przywołać takie nazwiska jak Agnieszka Glińska, Maciej Prus, Igor Gorzkowski, Piotr Cieplak, Tomasz Mann, Łukasz Czuj i Jacek Bończyk. Być może właśnie dzięki tym twórczym spotkaniom pojawiło się u bohaterki niniejszej recenzji zainteresowanie sztuką reżyserii, która w późniejszych latach przyniosła jej wiele uznania. Warto wymienić między innymi:

- realizacja: **Coolos** wg scenariusza Igora Gorzkowskiego, podczas której Anna Sroka-Hryń zajmowała się przygotowaniem i opieką artystyczną. Był to spektakl dyplomowy uczniów Wydziału Wokalnego Zespołu Państwowych Szkół Muzycznych im. Fryderyka Chopina w Warszawie, rok 2007
- realizacja: **Mozart sister** wg scenariusza Pawła Grabowskiego w reżyserii Anny Sroki-Hryń; United Solo Festival, Nowy Jork, rok 2011.

Aktywność teatralna Anny Sroki-Hryń przed uzyskaniem stopnia doktora była chętnie oklaskiwana przez publiczność i doceniana przez krytykę, co skutkowało licznymi nagrodami i wyróżnieniami. Wśród nich:

- **Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego** za znaczące osiągnięcia naukowe i artystyczne
- **udział w finale wrocławskiego Przeglądu Piosenki Aktorskiej** w roku 2003
- **Nagroda Dziennikarzy Wybrzeża** w VI edycji konkursu „Pamiętajmy o Osieckiej”, rok 2003
- laureatka **Nagrody Artystycznej „Złota Maski”** Marszałka Województwa Śląskiego Janusza Moszyńskiego za rok 2006 w kategorii „rola wokalo-aktorska” za rolę w spektaklu „RENT” Jonathana Larsona w reżyserii Ingmara Villqista
- laureatka **Nagrody im. Jana Świdorskiego Sekcji Teatrów Dramatycznych Związku Artystów Scen Polskich** w XII Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej, organizowany przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, przy współudziale Teatru Narodowego i ZASP-u za rolę w spektaklu „TAKSÓWKA” Igora Gorzkowskiego. Nagroda została przyznana w czerwcu 2006 roku.

Po uzyskaniu stopnia doktora - w roku 2013 - Anna Sroka-Hryń konsekwentnie kontynuuje swoją drogę twórczą. W dalszym ciągu na pierwszy plan wysuwają się jej prace związane z teatrem muzycznym. W jej imponującym dorobku aktorskim pojawiło się kolejnych kilkadziesiąt ról. Oto wybrane pozycje:

- w roku 2013 gra rolę **Edith Piaf** w przedstawieniu **Edith i Marlen**, (Eva Pataki), w reżyserii Marty Mészáros, w Mazowieckim Teatrze Muzycznym
- rola **Susan** w przedstawieniu **Fale** (Virginia Wolf), w reżyserii Agnieszki Błońskiej w Teatrze Ochoty, również rok 2013
- rola **Redaktorki** w spektaklu **Całujcie mnie wszyscy w odbiornik**, układ tekstów, piosenek i reżyseria: Jerzy Satanowski, Nova Scena Teatru Muzycznego ROMA, rok 2015
- rola: **Donna Sheridan** w przedstawieniu **Mamma Mia** (muzyka i teksty piosenek: Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Libretto: Catherine Johnson) w reżyserii Wojciecha Kępczyńskiego. Przedstawienie powstało dla Teatru Muzycznego ROMA w 2015 roku
- rola: **Kasia** w **Triathlon- rocznica**. Scenariusz: Grzegorz Staszak, reżyseria: Anny Wieczur-Bluszcz, Teatr Ochoty, rok 2016
- rola: **Susan** w przedstawieniu **Company** (muzyka i słowa piosenek: Stephen Sondheim, libretto: George Furth), reżyseria Michał Znaniecki. Premiera odbyła się w Basenie Artystycznym Warszawskiej Opery Kameralnej w roku 2022
- rola: **Teresa** w spektaklu **Apollo z Bellac** w reżyserii Anny Wieczur. Premiera w ramach Teatru Telewizji w roku 2022
- rola: **Venticelli** w **Amadeuszu** Petera Shaffera. Przedstawienie wyreżyserowała Anna Wieczur w Teatrze Dramatycznym w Warszawie w roku 2022.

Coraz ważniejszą część twórczości Anny Sroki-Hryń zaczynają zajmować prace reżyserskie, które przynoszą jej zasłużony rozgłos. Oto wybrane pozycje z ostatnich lat, w których reżyserką była Anna Sroka-Hryń:

- **Huśtawka** z librettem Michaela Bennett'a na podstawie utworu **Dwoje na Huśtawce** Williama Gibsona
- **Prawiek i inne czasy** wg prozy Olgi Tokarczuk. W przedstawieniu tym Anna Sroka-Hryń była również autorką adaptacji tekstu. Premiera miała miejsce na deskach Teatru Collegium Nobilem. Był to spektakl dyplomowy studentów Wydziału Aktorstwo Teatru Muzycznego Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie, rok 2021
- **A planety szaleją**. Był to spektakl muzyczny złożony z piosenek zespołu Maanam, w którym zarówno scenariusz jak reżyseria były dziełem Anny Sroki-Hryń. Premiera odbyła się na deskach Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie w roku 2019. Warto zaznaczyć, że od 2021 roku to świetne przedstawienie jest grane na deskach Teatru Współczesnego w Warszawie
- **Sprzedawcy marzeń**. Spektakl z piosenkami Artura Rojka i zespołu Myslovitz. Akademia Teatralna im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie (2022). Również ten tytuł zyskał ramy repertuarowe profesjonalnej sceny - mowa o Teatrze Muzycznym ROMA
- **Z ręką na gardle**. Spektakl ten poświęcony został twórczości Ewy Demarczyk. Powstał w roku 2023 w Teatrze Współczesnym w Warszawie, i natychmiast zyskał wspaniałe recenzje i opinie krytyki
- **A planety szaleją... Młodzi w hołdzie Korze**. Tym razem Anna Sroka-Hryń podjęła się reżyserii telewizyjnego przedstawienia, będącego przeniesieniem do Teatru Telewizji wspomnianej wcześniej produkcji, rok 2023.

Nie można przy tej okazji nie wspomnieć o ciekawym wydawnictwie fonograficznym: **Najpiękniejsza**. To tytuł albumu z piosenkami Agnieszki Osieckiej, który został wydany w roku 2022.

Anna Sroka-Hryń często pracuje w ramach Teatru Polskiego Radia. Oto kilka pozycji tego nurtu jej działalności:

- **Exodus** - rola: **Księżniczka** - reżyseria: Tomasz Man - rok 2014
 - **Leneto rubato** - rola: **Natalia Gołębiowska** - reżyseria: Anna Wieczur - rok 2016
 - **Hamlet** - rola: **Gertrudy** - reżyseria: Anna Wieczur - rok 2016
 - **Ogrody chwały** - rola: **Karen Faulkner** - reżyseria: Grzegorz Kwiecień - rok 2017
 - **Wiewiórka** - rola: **Błyskawica** - reżyseria: Anna Wieczur - rok 2017
 - **Poemat dramatyczny** - rola: **Księżniczka Trollów** - reżyseria: Anna Wieczur - rok 2020
- Nagrody po uzyskaniu stopnia doktora sztuki**

W roku 2013 Anna Sroka-Hryń została laureatką siódmej edycji konkursu **Teatralnej Nagrody Muzycznej im. Jana Kiepury** – w kategorii **najlepsza śpiewaczka** za rolę w przedstawieniu **Edith i Marlene**. Trzeba zauważyć również jej udział w konferencji naukowej Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuta Bacewiczów w Łodzi, pt. *Akademia Musicalu*, gdzie wygłosiła wykład: *Intuicyjne podejście i inwestycja w deficyt w autoodkrywaniu potencjału twórczego u studentów* (2023). Znane i cenione są również jej prace jako jurorki. Poniżej kilka przykładów:

- **Przegląd Piosenki Wojska Polskiego** nad Zalewem Zegrzyńskim, rok 2014
- Festiwal **OFF-PÓŁNOCNA** w Łodzi - Festiwal małych form wokalnno-aktorskich – **Konkurs Piosenki Aktorskiej im. Jonasza Kofty**, rok 2022
- Festiwal **OFF-PÓŁNOCNA** w Łodzi - Festiwal małych form wokalnno-aktorskich – **Konkurs Piosenki Aktorskiej im. Jonasza Kofty**, rok 2023.

W ramach postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego Anna Sroka-Hryń przedstawiła rolę **Agrado** w spektaklu **Café Luna**, w reżyserii Anny Wieczur. Premiera odbyła się 25.04.2019 w **Teatrze Polonia** w Warszawie. Załączony autoreferat interesująco opisuje pracę nad powstaniem przedstawienia oraz określa wyzwania, z jakimi należało się zmierzyć. Zawiera między innymi interesującą analizę tematyki *crossdressingu* w przestrzeni teatralnej. Autorka celnie przytacza historię tego niecodziennego zjawiska jakim jest zmiana płci aktorki/aktora w ramach roli. Ciekawie cytuje badaczy, zajmujących tą tematyką na przestrzeni lat, przekonująco argumentuje złożoność zagadnienia. Jak wiadomo od dłuższego czasu problematyka tożsamości płciowej zajmuje ważne miejsce w debacie publicznej. W jej ramach dyskutowane są również zjawiska wolności, moralności i praw człowieka.

Przedstawienie **Café Luna** zbudowane jest w oparciu o twórczość hiszpańskiego reżysera i scenarzysty filmowego **Pedro Almodovara**, który w swoich pracach często odwoływał się do estetyki nadreprezentacji i kiczu. Takie jest też przedstawienie **Anny Wieczur** i - co za tym idzie - rola **Anny Sroki-Hryń**. Od razu trzeba zaznaczyć, że spektakl jest znakomity, a świadome zastosowanie wyżej wspomnianych środków nie tylko wzbogaca przekaz, ale właściwie go warunkuje. Na scenie widzimy aktorkę, która brawurowo prowadzi widzów przez gąszcz własnych wspomnień, przekonań, przemyśleń i emocji. Odśłania poruszające zakamarki duszy. Niekiedy jest bezczelna, arogancka i wyniosła, a po chwili staje się radosna i dowcipna. Następne partie przedstawiają ją czułą, rozdzierającą samotną, bezradną i samotną. To mieszanka wybuchowa. Odbiorca bierze udział w przedstawieniu, czując się jakby znalazł się wewnątrz kalejdoskopu. Otaczający świat - niemal w każdym aspekcie - zmienia się nie tyle co kilka minut, lecz czasem nawet co kilka sekund. Rola Agrado to nieustanne żonglowanie kontrapunktem scenicznych napięć, sensów i emocji. Twórczynie wspaniale rozumieją i czują wielopłaszczyznowość dialogu jakie niosą ze sobą poszczególne znaki sceniczne i umiejętnie balansują przekazem. Dzięki temu spektakl znakomicie komunikuje się z widownią mieniąc się rozmaitymi barwami znaczeń. Uwagę zwraca wyśmienita, po części improwizowana, gra z widownią. Odbiorcy przedstawienia zabawnie, taktownie i umiejętnie wciągani są w akcję. Kontakt ten nie służy jednak wyłącznie uzyskaniu

swoistego efektu obcości - czyli wytrąceniu psychiki widzów z iluzji świata przedstawianego - lecz ciągłemu oswajaniu tematu inności. Bliskość aktorki/aktora, epatującego innością ma za zadanie tę inność oswoić. Sprawić, byśmy zobaczyli, pod grubo nałożonym makijażem żywego, prawdziwego człowieka, nie dziwoląga czy zabawną maskotkę.

Agrado - jak wcześniej wspomniano - tkwi „po uszy” w estetyce kiczu i przesady. Ogromna blond peruka ufryzowana w fantazyjne loki, aż nazbyt imponujące futro, pod nim oślepiająco błyszcząca sukienka, a wszystko dopełnione przez przesadny, ale trafny w opisywanym kontekście makijaż. Dla wielu - tak zwanych - normalnych ludzi, spotkanie z podobną osobą na ulicy może być szokiem. W teatrze jednak pod sztafażem sztuczności bije prawdziwe, wrażliwe serce: mężczyzny, kobiety, męża, żony, ojca, matki, kochanka, kochanki - serce człowieka, które ujmuje nieprawdopodobną siłą życiową. Wielokrotnie złamane i poranione, jednak potrafiące kochać, cierpieć, tęsknić, pragnąć i marzyć. Rola ta w moim przekonaniu staje się metaforą losu przeciętnego, współczesnego człowieka, który choć nie tkwi w nieustannej niepewności kim jest w kontekście tożsamości płciowej, to jednak często uwięziony jest w wielu osobowościach. Mam na myśli przytłaczającą większość społeczeństwa. Jakże często tworzymy różne osobowości na potrzeby odmiennych okoliczności. Bywa, że prezentujemy innego siebie podczas spotkań rodzinnych, inni jesteśmy dla przyjaciół, inni w pracy, jeszcze inni gdy jesteśmy sami. W każdym z wymienianych przypadków zmienia się nasz dresscode, gestykulacja, słownictwo, poczucie humoru, tematyka poruszanych zagadnień itd. Tak więc, skoro w nas samych tkwią różne osobowości - czasem ze sobą sprzeczne - skoro te osobowości nikogo nie krzywdzą, czemu bronić się przed akceptacją tych, które wykraczają poza nasze przyzwyczajenia i ustalone normy. Scena i teatr przecież często posługują się wyolbrzymieniem, wykrzywieniem, swoistym skrótem scenicznym, dzięki któremu celniej odbieramy przedstawiane treści. W przypadku omawianego przedstawienia zachodzi właśnie takie zjawisko. Kontemplacja granic seksualności w tym ujęciu jawi się jako rozważanie granic nas samych. Do którego momentu wolno nam być sobą, a od którego nasze zachowanie staje się naganne, złe czy godne potępienia. Autorki przedstawienia udowadniają, że te granice, stawiane przez normy prawne, moralne czy społeczne w istocie często są wymyślonym, sztucznym bytem, bazującym na lęku przed tym co inne, osobne, mniej reprezentowane. **Café Luna** pochyla się nad znaczeniem tożsamości płciowej w przestrzeni publicznej, oswaja temat, czyni go dostępnym kulturowo, zabawnym, zwyczajnym.

Warto w tym kontekście zacytować fragment Autoreferatu:

Agrado w niezwyklej sposób stała się postacią osobną, postacią terapeutyczną, która przytula do swojego skołatanego serca wszystkie braki, bóle, cierpienia, odrzucenia i dziwności. Jej/ jego kolorowa, złożona postać i jej/ jego historie stają się lustrem dla każdego widza, który ma szansę zobaczyć siebie przez filtr swoich własnych braków i niedoskonałości. Agrado staje się symbolem osoby żyjącej w zgodzie ze sobą, mimo że odstaje od szeroko rozumianej normatywności. Rozpaczliwie poszukuje miłości, pomimo ran, okaleczeń i tragedii, których doświadczyła, jednocześnie cała będąc miłością.

Trudno o celniejszą diagnozę.

Rola Agrado pozytywnie zdumiewa jeszcze w innym kontekście. Będąc kobietą, wiarygodne wcielenie się w mężczyznę, który zmienia się następnie w kobietę jest nie lada wyzwaniem aktorskim. Łatwo tu o niepotrzebną brawurę albo - wynikające ze zbędnego lęku o przekroczenie granic estetyki - zbytnią powściągliwość. Na szczęście w przedstawieniu Café Luna nic takiego nie ma miejsca. Przesada i powściągliwość owszem są, ale w odpowiednich dawkach i w odpowiednich miejscach. Przy tej okazji należy uwypuklić fakt, że omawiany spektakl to monodram. Każdy, kto choć raz miał okazję na scenie zmierzyć z tą formą jako aktorka czy aktor wie, jak jest wymagająca. W pełnowymiarowym przedstawieniu trzeba samotnie utrzymać uwagę widzów, sprawić by wieczór był dla nich fascynujący na wielu polach: emocjonalnym, duchowym, rozrywkowym i intelektualnym. W tym przypadku efekt jest znakomity.

Kolejną wartością roli Agrado w przedstawieniu Café Luna jest jej wymiar muzyczny. Anna Sroka_Hryń to aktorka i wokalistka totalna - rozumiem przez to niesamowitą wszechstronność jest talentu wokalnego i interpretacyjnego. Prezentuje kilkanaście piosenek - szlagierów świata piosenki - z których każda zabiera odbiorcę w inny świat. Jest lirycznie, seksownie, dynamicznie, rzewnie, przebojowo, intymnie, głęboko, mądrze i pięknie. Utwory muzyczne - w znakomitych aranżacjach Mateusza Dębskiego - w istotny sposób wpływają na ogólny przekaz przedstawienia.

Następną, wartą krótkiego omówienia dziedziną aktywności Anny Sroki-Hryń jest jej praca pedagogiczna w ramach Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Bohaterka tej recenzji od lat prowadzi w niej zajęcia z przedmiotu Piosenka, co skutkuje nie tylko znakomitymi egzaminami, lecz także przedstawieniami teatralnymi i telewizyjnymi, które powstają na bazie tychże egzaminów. Kilka z nich - jak już wspomniano - trafiło na stałe do repertuarów stołecznych teatrów i jest eksploatowane do dzisiaj. Anna Sroka-Hryń znakomicie kieruje zbiorowymi i indywidualnymi muzycznymi wypowiedziami studentów, którzy dzięki tej pracy często uzyskują zatrudnienie w profesjonalnych teatrach. Oto kilka jej prac pedagogicznych:

- **Lunapark.** - Przedstawienie zawiera piosenki Obywatela GC czyli Grzegorza Ciechowskiego. Praca ta początkowo była studenckim egzaminem kończącym trzeci rok studiów Wydziału Aktorskiego warszawskiej Akademii Teatralnej. Od roku 2018 gościło na deskach Teatru Narodowego a od marca 2022 weszło na stałe do repertuaru Teatru.
- **A planety szaleją.** Również ten spektakl muzyczny - poświęcony postaci Kory Sipowicz - powstał w ramach zajęć dydaktycznych warszawskiej Akademii Teatralnej i po pomyślnym egzaminie został zaproszony do Teatru Współczesnego w Warszawie, gromadząc komplety publiczności. Spektakl powstał w ramach zajęć dydaktycznych ze studentami Kierunku Aktorstwo Teatru Muzycznego Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. **A planety szaleją** w roku 2023 zostało zrealizowane jako Teatr Telewizji TVP. Uznaniem dla spektaklu było zaproszenie na 43. Przeglądy Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu.

- **Sprzedawcy marzeń.** Również to przedstawienie powstało w ramach zajęć z przedmiotu Piosenka w warszawskiej AT. Zostało poświęcone twórczości Artura Rojka i zespołu Myslovitz. Od października 2022 stał się spektaklem repertuarowym Novej Sceny Teatru Muzycznego Roma.
- **Prawiek i inne czasy.** Tytuł ten - sceniczna adaptacja prozy Olgi Tokarczuk - powstał jako przedstawienie dyplomowe studentów w Teatrze Collegium Nobilium. Podobnie jak twierdzi sama Anna Sroka-Hryń, uważam tę pracę jako jedno z jej najważniejszych dokonań artystycznych i pedagogicznych.

Przechodząc do podsumowania raz jeszcze pragnę podkreślić wybitne osiągnięcia Anny Sroki-Hryń w obszarze teatru muzycznego. Na pierwszy plan wysuwa się działalność aktorska i reżyserska. W obu dziedzinach pani Anna czuje się świetnie, zdobywa zasłużone laury i nieustannie rozwija. Podobnie prezentuje się działalność pedagogiczna, dzięki której powstają wybitne przedstawienia zyskujące znakomite opinie widzów i krytyki. Spektakle, które trafiając na stałe do repertuarów stołecznych teatrów otwierają drzwi do kariery młodym adeptom sztuki teatralnej.

Rola **Agrado** w wyreżyserowanym przez Annę Wieczur muzycznym monodramie **Café Luna** wzbudza podziw na wielu polach. Jest zarówno perfekcyjnym show, jak i opowieścią o samotności, poszukiwaniu tożsamości, niezaspokojonym pragnieniu miłości, odnajdywaniu siebie w labiryncie społecznych norm. Oprócz tego jest po prostu świetnym przedstawieniem muzycznym, skutecznie komunikującym się z widownią.